

van de verschuldigde rente bij den aanvang van het belastingjaar" (zie art. 19) in deze op 0 te taxeren was.

Privé-gebruik van een praktijk-auto en I.B.

Een medicus, die zijn praktijk-auto ook voor privé-doel-einden gebruikt, wilde als beroepskosten (voor zijn auto) aftrekken, de totale kosten der auto, dus inclusief afschrijving, garage, huur, onderhoud, belasting, verminderd met het bedrag der variabele kosten, die hij op rekening van het privé-gebruik meende te moeten brengen. Het totaal der variabele kosten (benzine, olie, e.d., die de dokter op 3 ct. per K.M. stelde) drukkende op het privé-gebruik, berekende de dokter naar rato van het aantal privé-verreden K.M.

De Raad van Beroep te Middelburg meende echter met den Inspecteur, dat ook een proportioneel deel van de constante kosten aan het privé-gebruik toegerekend moet worden. De H.R. bevestigde deze uitspraak (arrest dd. 30 Maart 1938 B. 6649).

Een pand kan tot het bedrijfsvermogen behooren en toch geen bedrijfsmiddel zijn

Een kapper oefent zijn bedrijf uit in een eigen pand; de eerste verdieping bewoont hij zelf en de andere verdiepingen heeft hij verhuurd; het pand komt voor in zijn bedrijfsboekhouding. De kapper wilde nu een afschrijving op het geheele pand in aftrek brengen. De Inspecteur stond slechts toe een afschrijving op dat gedeelte van het pand, dat als kapsalon in gebruik is, hoewel hij het met den kapper eens was, dat het pand in zijn geheel tot het bedrijfsvermogen behoorde; volgens de Inspecteur was alleen het deel van het pand, dat als kapsalon diende, te beschouwen als een zaak, die voor de uitoefening van het bedrijf of beroep wordt gebruikt, terwijl art. 10 lid 2 alleen op dergelijke zaken afschrijving toestaat.

De Amsterdamsche Raad van Beroep vereenigde zich met dit standpunt, zoo ook de H.R. (arrest dd. 4 Mei 1938, B. 6674). De H.R. vermeldde daarbij in zijn uitspraak, dat als gevolg van het feit, dat vaststaat, dat het geheele pand tot het bedrijfsvermogen behoort, de belastingplichtige t.a.v. dat pand het stelsel van jaarlijksche schatting zou hebben mogen toepassen.

Terugwerkende kracht bij art. 14 I.B.

A. gaat op 27 Juli 1934 met B. een firma aan tot voortzetting van een bedrijf, tot dusverre alleen door B. gedreven. In de firma-acte wordt bepaald, dat ieder krijgt f 4.000.— per jaar salaris plus halve winst, te rekenen vanaf 1 Januari 1934, met dien verstande, dat de overwinst over 1934 geheel aan B. komt.

B. meende dat art. 13 hier toepasselijk zou zijn; Raad van Beroep en H.R. achtten art. 14 toepasselijk. (arrest dd. 27 April 1938 B 6669). Dit is vaste rechtspraak, zie B. 3163 en B 4964.

Voor elke post, waarover I.B. nagevorderd wordt, moet een novum aanwezig zijn

Op grond van een nieuw feit werd van iemand belasting nagevorderd over niet aangegeven rente. De Inspecteur

maakte van de gelegenheid van het opleggen van een navorderingsaanslag gebruik om ook over een ten onrechte toegestane afschrijving na te vorderen, hoewel volgens de belastingplichtige hiervoor geen novum aanwezig was.

De Rotterdamsche Raad van Beroep ging met den Inspecteur mede zonder een onderzoek in te stellen naar de vraag of voor de afschrijvingspost een novum aanwezig was.

De H.R. (arrest dd. 23 Maart B 6642) ging daarmee niet accoord en wees de zaak terug voor een onderzoek naar het al of niet aanwezig zijn van het vereischte novum voor de afschrijvingspost.

Een verplichting, die in den loop van het belastingjaar ophoudt en art. 19 I.B.

A. had op 1 Mei 1936 een verplichting loopen om aan zijn zoon jaarlijks f 1.800.— uit te keeren, welke verplichting op 1 Juli 1936 zou eindigen.

A. trok f 1.800.— krachtens art. 19 van zijn zuiver inkomen af; de Inspecteur wilde slechts een aftrek van f 300.— toestaan. De Raad van Beroep te 's-Hertogenbosch stelde de Inspecteur in het gelijk; de H.R. (arrest dd. 20 April 1938) stelde echter A. in het gelijk. De overweging van den H.R. was daarbij, dat in art. 19 I.B. de wetgever met „jaarlijksch bedrag” bedoelt het jaarlijksche bedrag der op 1 Mei bestaande verplichting, onafhankelijk van de vraag of die verplichting in den loop van het belastingjaar zal ophouden. De H.R. motiveerde dat met een beroep op art. 14 I.B. waarbij ook buiten aanmerking blijft het feit, dat de bron wellicht in den loop van het belastingjaar zal te niet gaan.

Wij vragen ons echter af of dit argument wel geheel bevredigend is, daar bij eventuele onbillikheden waartoe in dit verband art. 14 I.B. aanleiding kan geven, art. 95 I.B. (staking van bedrijf of beroep etc.) eenige uitkomst kan geven, een soortgelijk artikel ontbreekt voor art. 19.

E. TEKENBROEK

BOEKBESPREKING

Koerstafels, door Joh. Hage; uitgave van Martinus Nijhoff 's Gravenhage.

In Januari 1938 verscheen bovengenoemd boekje, dat gepubliceerd werd met den steun der Nationale Levensverzekeringsbank te Rotterdam en ter gelegenheid van haar 75 jarig bestaan aan verschillende instellingen en personen werd aangeboden.

Het feit, dat een Levensverzekeringsbank haar medewerking verleende aan deze publicatie, wettigt de veronderstelling, dat de koerstafels in de eerste plaats bedoeld zijn voor hen, die belast zijn met de beleggingen der levensverzekeringsmaatschappijen. Daar de koerstafels echter in veel ruimeren kring van groot nut kunnen zijn, bespreek ik ze hier van algemeen standpunt bezien, dus uit het oogpunt der Finantieele Rekenkunde met alle toepassingen, die deze heeft voor het Rijk, voor Gemeenten, ondernemingen, particulieren enz., — in 't kort gezegd, — voor alle emittenten, de groote credietnemers dus, en voor de credietgevers.

De samensteller der tafels heeft zich het volgende doel gesteld:

De tafels moeten onmiddellijk antwoord geven op deze twee vragen:

A. Hoe moet de koers van een leening zijn, als men een

bepaald rendement wil maken; m.a.w. hoe hoog is de koers, als de effectieve of reële rentevoet vaststaat.

B. Hoe groot is het rendement van een gegeven leening, als de koers vaststaat; m.a.w. hoe hoog is dan de effectieve of reële rentevoet.

Het zijn de twee vragen, die aan alle rentabiliteitsberekeningen ten grondslag liggen, en waarvan vooral de tweede veelal groote moeilijkheden oplevert.

Is de samensteller er nu in geslaagd, al deze berekeningen overbodig te maken, en dus de vragen voldoende nauwkeurig voor de praktijk te beantwoorden, alleen door het opzoeken in de tafels, — veelal gepaard met interpolatie of een andere kleine berekening?

Om deze vraag te beantwoorden, geef ik eerst in 't kort de samenstelling der tafels aan.

Schrijver stelt terecht voorop, dat de tafels moeten aansluiten aan de voorwaarden van het grootste deel der ter Amsterdamsche Beurze genoteerde obligaties. Alle gegevens zijn dus gebaseerd op een reëlen rentevoet *per jaar*, een nominale rente, betaalbaar in *halfjaarlijksche termijnen*, en aflossingen, betaalbaar aan 't eind van 't jaar.

Er zijn 4 hoofdtafels, gebaseerd op de wijze van amortisatie.

1. De onaflosbare leeningen.
2. De ineens aflosbare leeningen.
3. De leeningen met gelijke jaarlijksche aflossingen.
4. De annuïteitenleeningen.

Bovendien wordt in de Gebruiksaanwijzing nog aangegeven, hoe men de tafels gebruiken kan bij leeningen met uitgestelde aflossingen, en bij leeningen met onregelmatige aflossingen.

Uit de tafels kunnen onmiddellijk afgelezen worden alle koerswaarden voorkomende bij:

- a. een nominalen rentevoet van $2\frac{1}{2}$ of 3 %, opklimmende met intervallen van een $\frac{1}{2}$ % tot 7 % (halfjaarlijksche couponbetaling);
- b. een reëlen rentevoet van 2 %, opklimmende met intervallen van $\frac{1}{8}$ ste %, tot 8 % (dus tot in 3 decimalen nauwkeurig);
- c. een levensduur (voor de tafels 2, 3 en 4) van één jaar regelmatig opklimmende tot 60 jaar, — daarna voor 65, 70, 75 en 80 jaar.

De nominale, de reële rentevoet en de levensduur, behorende bij de getafelde koerswaarden, kunnen dus ook onmiddellijk afgelezen worden.

Sub c.

De vraag rijst, waarom de koerswaarden van 60 tot 80 jaar alleen in 5 jaarlijksche perioden gegeven zijn. Immers, indien aangenomen wordt, dat de uiterste levensduur van de thans bestaande of te emitteren leeningen 80 jaar is, dan kan het ook van belang zijn, de koersen dezer leeningen te weten bij een looptijd van nog 79, 78, 77 jaar enz.

Wel is waar kan men deze koersen met behulp van tafel 2 berekenen, maar voor den niet geheel deskundigen gebruiker brengt dit toch wel bezwaren met zich, te meer daar elke aanwijzing of toelichting in deze richting ontbreekt.

Van de verschillende leeningtypen worden dan achtereenvolgens de vragen behandeld, waarop de tafels niet rechtstreeks het antwoord geven, nl.

- a. De koers, als de reële rentevoet niet in de tafel voorkomt, — door lineaire interpolatie.
- b. De koers, als de nominale rentevoet niet in de tafel voorkomt.

- c. Verlaging van den koers door couponbelasting.
- d. Verhooging van den koers door aflossing met agio.
- e. Berekening van den reëlen rentevoet, als deze niet in de tafel voorkomt, — door lineaire interpolatie.
- f. Tusschentijdsche koersberekening.
- g. Berekening van pariteitskoersen, waaronder verstaan wordt de koersen van verschillende leeningen, waaraan een zelfde reële rentevoet ten grondslag ligt.

Een nadere beschouwing van deze verschillende punten geeft aanleiding tot de volgende toelichtingen en opmerkingen.

(Men houde hierbij in het oog, dat de door samensteller gebruikte symbolen soms afwijken van de usantieele der finantieele rekenkunde. Zoo is:

$$\begin{array}{ll} 100 x = \text{de koers.} & \\ 100 j = p. & 100r = p'. \\ H = C_a & jsL = C_s \\ & \text{deze laatste, dus H en } C_s, \text{ beide per eenheid.)} \end{array}$$

Sub a en e.

In deze beide gevallen is lineaire interpolatie natuurlijk niet juist; daar wij hier echter met benaderingsberekeningen te doen hebben, behoeft alleen de vraag gesteld te worden, of de lineaire interpolatie een voldoende juist antwoord geeft voor de praktijk. In vele gevallen zal dit wel zoo zijn; indien echter een meer exacte berekening noodzakelijk is, dan is de benadering niet voldoende meer, gezien reeds het feit, dat de getafelde koersen tot op 2 decimalen zijn afgerond. In dat geval is de tafel dan ook niet zonder meer bruikbaar.

Sub b.

In de tafels 1, 2 en 3 is voor de koersverhooging, die een gevolg is van een aangroeiing van den nominalen rentevoet van $s \times 1$ % (waarbij $s = \frac{1}{2} \{ (1 + i')^{1/2} + 1 \}$, een kolom aangebracht voor de Partes Proportionales, waaruit men deze verhooging onmiddellijk tot in 3 decimalen nauwkeurig afleest. Hierdoor is dus de koers bij niet in de tafel voorkomende nominale percentages door lineaire interpolatie op eenvoudige wijze vast te stellen.

Sub c en d.

Voor de verlaging van den koers tengevolge van de couponbelasting is in de tafels 2 en 3 een kolom C aangebracht. Deze kolom stelt voor de contante waarde der aflossingen; bij de gebruiksaanwijzing wordt dan aangegeven, hoe men door dit bedrag van de koerswaarde af te trekken het bedrag vindt, waarover de couponbelasting berekend moet worden. Dit bedrag is natuurlijk de contante waarde der interestbetalingen.

Bij aflossing met agio is de kolom C onmiddellijk te gebruiken ter berekening van het agio.

Voor tafel 1 is voor de berekening van de couponbelasting geen afzonderlijke kolom noodig, daar hier $100 x = C_s$.

Bij tafel 4 (annuïteitenleeningen) is geheel afgeweken van de bij de andere leeningtypen gevolgde methode.

Dit wordt gemotiveerd in de toelichting op de samenstelling der tafels. Als koersformule is hier gebruikt

$$100 x = 100 - 100 \frac{r - js}{r - j} \left(1 - \frac{a_{\overline{n}|r}}{a_{\overline{n}|j}} \right)$$

d.i. dus de nominale waarde, verminderd met het disagio bij heeljaarlijksche couponbetaling, zooals dit gewijzigd is onder invloed van de halfjaarlijksche couponbetaling. Ongetwijfeld is dit de eenvoudigste wijze, om voor deze leeningen den koers te bepalen, bij halfjaarlijksche couponbetaling.

Een kolom P. P. en een kolom C konden nu niet opgenomen worden, daar de formule geen lineaire functie in j voorstelt.

Voor *sub b*: koersberekening, als de nominale rentevoet niet in de tabel voorkomt, wordt nu in de gebruiksaanwijzing een niet zeer geslaagd voorbeeld van lineaire interpolatie gegeven, waaruit het onnauwkeurige der gevolgde methode scherp naar voren komt.

Voor *sub c*: berekening couponbelasting, een bijna steeds voorkomend geval dus, wordt een afzonderlijke hulptafel 4a gegeven.

Uitgaande van de formule

$$100x = 100 - 100 \frac{r - js}{r - j} \left(1 - \frac{a_{n|r}}{a_{n|j}} \right)$$

is blijkbaar de contante waarde van de interestbetalingen, dus

$$jsL = \frac{js}{r - j} \left(1 - \frac{a_{n|r}}{a_{n|j}} \right)$$

en het bedrag, waarover interest betaald wordt, dus

$$L = \frac{1}{r - j} \left(1 - \frac{a_{n|r}}{a_{n|j}} \right)$$

Substitueerend vindt men,

$$100x = 100\{1 - (r - js)L\}$$

en voor

$$jsL = \frac{js}{r - js} (1 - x)$$

waarin x de koers per eenheid voorstelt. De tabel 4a geeft dan de waarde van den factor $\frac{js}{r - js}$ aan, voor verschillende waarden van j en van r .

Voor *sub d*: aflossing met agio wordt een vrij omslachtige benaderingsmethode aangegeven, die wederom een niet zeer exacte uitkomst geeft.

Gevraagd mag worden, of voor de berekeningen *sub b* en *d* niet met vrucht gebruik gemaakt zou kunnen worden van de tabel 4a, waaruit de C_a behoorende bij een bepaalde koerswaarde op eenvoudige wijze is vast te stellen.

Behalve de vier hoofdtafels en de hulptafel 4a, bevat het werk nog de twee hulptafels 5 en 6.

Tafel 5 geeft de waarde van twee symbolen s en s' .

Samensteller noemt den nominalen rentevoet, zooals deze door het leeningtype wordt aangegeven (b.v. 4 % obligatieleening) den *schijnbaar nominalen* rentevoet, indien de rente niet jaarlijks maar in termijnen betaalbaar is. De *werkelijk nominale* rentevoet is dan de rentevoet, resulterende uit de termijnbetaling en den effectieven rentevoet, dus b.v. $4 \times s$ bij 5 % effectief, is $4 \times \frac{1}{2} (\sqrt{1.05} + 1)$.

Tafel 5 geeft nu de waarden van s voor halfjaarlijksche rentebetaling ($m = 2$), en voor driemaandelijkse rentebetaling ($m = 4$) voor verschillende waarden van den effectieven rentevoet en heeft als zoodanig groote praktische bruikbaarheid. Nog is een kolom gegeven voor $m = \infty$. Het *practische* nut van deze kolom voor de koerstafels ontgaat my ten eenen male.

De s' factor is de factor, waarmee de *schijnbaar reële* rentevoet vermenigvuldigd moet worden, om de *werkelijk reële* rentevoet te vinden. Is b.v. de koers 100, en de schijnbaar nominale rentevoet 4 %, betaalbaar in driemaandelijkse termijnen, dan is de *werkelijk reële* rentevoet

$$4 \times \{(1.01)^4 - 1\} \text{ en de factor } s' = \frac{(1.01)^4 - 1}{0.004}$$

Voor deze tabel gelden dezelfde opmerkingen als voor de s -tabel.

Ten slotte de hulptafel 6. Dit is een aardige handige tabel bij tusschentijdsche interestberekening. Ze bevat de herleiding van een gegeven aantal maanden en dagen tot een tiendeelige breuk tot in 5 decimalen nauwkeurig, dus

$$\frac{a \text{ maanden} + b \text{ dagen}}{360} = x \text{ jaar.}$$

Men kan dus onmiddellijk op elken willekeurigen datum de rente van f 100.— berekenen door het percentage te vermenigvuldigen met den bijbehorenden factor. Ik vond deze tabel zeer practisch in 't gebruik.

Vermelding verdient nog de ingenieuze wijze, die aangegeven wordt, om de tafels dienstbaar te maken aan een leening met uitgestelde jaarlijksche aflossingen.

Formule

$$100x = 100 \frac{is}{i'} + \left(1 - \frac{is}{i'} \right) C_a \times \frac{1}{(1 + i')^m} m$$

waarin C_a = de contante waarde der aflossingen, indien deze één jaar na den datum van berekening begonnen, en m = het aantal jaren, dat de aflossingen uitgesteld worden.

$$100 \frac{is}{i'} = \text{koers tabel 1, noem } a$$

$\left(1 - \frac{is}{i'} \right) C_a$ = verschil tusschen koers volgen tabel 3 en koers tabel 1; noem b .

$\frac{1}{(1 + i')^m}$ = kolom C uit tabel 2, gedeeld door 100, noem c .

Dus koers = $a + (b - a) \times c$.

Als algemeene conclusie na bestudeering en gebruikmaking van de koerstafels, stel ik voorop, dat n.m.m. deze uitgave, die vollediger is dan alle mij bekende werken op dit gebied, inderdaad in een behoefte voorziet, en dat de tafels voor een groote groep van belanghebbenden en voor zeer veel gevallen van veel practisch nut kunnen zijn.

Dat zoowel de bovenste grens van den reëlen rentevoet, 8 %, als de onderste grens van den nominalen rentevoet, (voor twee tafels 3 %, voor de andere tafels $2\frac{1}{2}$ %) voor de tegenwoordige omstandigheden optimistisch gekozen zijn, doet hieraan niets af. Voor verreweg de meeste beleggende of credietvragende instellingen, zoowel als voor particuliere beleggers zijn de getafleerde koersen en percentages ruim voldoende. Waar het echter om zeer groote bedragen gaat, en waar een meer exacte berekening noodzakelijk is, lijden de tafels aan hetzelfde euvel van al dergelijke tafels, — ze zijn niet voldoende nauwkeurig. Dit geldt speciaal voor de berekening van den effectieven rentevoet; bij den nominalen rentevoet en bij de koersen is men toch altijd gebonden aan de door de praktijk gestelde grenzen.

Bij de berekening van den effectieven rentevoet zal men echter in vele gevallen fijnere benaderingsmethoden moeten toepassen. Daarbij kunnen de tafels echter toch nuttig gebruikt worden, doordat men daaruit de grenzen kan aflezen, waartusschen verder benaderd moet worden.

Bij het gebruik van de tafels rijst de vraag, waarom de getafleerde koersen niet tot in 3 decimalen nauwkeurig gegeven zijn. De praktijk toch noteert tot in 16den en tot in 32sten nauwkeurig, dus tot in 4 en 5 decimalen. Een tafeleering tot in 3 decimalen zou aan een grootere nauwkeurigheid ten goede zijn gekomen; te meer, daar bij vele berekeningen ge-

interpoleerd wordt, en ook daarbij de derde decimaal van belang is.

Ten slotte moge een woord van groote waardeering niet achterwege blijven voor het vele denkwerk en het zeer vele technische cijferwerk, dat aan de samenstelling der tafels ten grondslag ligt.

Uit het gegeven korte overzicht van de tafels en van de afzonderlijk behandelde gevallen blijkt wel, dat de schrijver zich ten volle rekenschap heeft gegeven van bijna alle vragen, die de praktijk stellen kan.

De koerstafels mogen dan ook beschouwd worden als een aanvulling van betekenissen van wat op dit gebied bestaat, en als een waardevol hulpmiddel bij de toepassing der berekeningen van de financiële rekenkunde op de in de praktijk voorkomende gevallen.

C. W. VAN DAM VAN POLANEN—
BLECKMANN.

REPERTORIUM VAN TIJDSCHRIFT-LITERATUUR OP HET GEBIED VAN ACCOUNTANCY EN BEDRIJFSHUISHOUDKUNDE

Red.: L. A. BAKKER, Drs M. BEHRENS,
Drs G. L. GROENEVELD en Drs P. JAMES

A. ACCOUNTANCY

II. HET ACCOUNTANTSBEROEP

The accountants outlook upon insolvency practice

Hussey, A. V. — Schr. geeft een overzicht van de toestanden bij insolventie van de debiteuren in Engeland. De trustees en liquidators die benoemd worden behoeven niet aan bepaalde eischen te voldoen. Schr. wijst op de voordeelen die het kan opleveren, wanneer men van accountants gebruik maakt. Wel bestaan er verenigingen, die zich met bescherming van crediteuren bezighouden. Tenslotte wijst schr. op de preventieve taak van den accountant bij het onderzoek der debiteurensaldi en de achterstanden.

A II 1 *The Accountant* 5 Maart 1938

III. LEER VAN DE INRICHTING

Accountancy in hospitals

Williams, F. J. — Om een jaarlijksche uitkeering te krijgen uit een bestaand fonds moeten de Londensche hospitalen een uniform administratief systeem aanvaarden. Schr. beschrijft dit systeem uitvoerig. Achtereenvolgens worden behandeld: de inkomsten verdeeld naar de bronnen en de uitgaven gesplitst over acht verder gedetailleerde hoofden. Deze vormen samen de income- en expenditure account. Verder wordt nog de balans besproken. Schr. eindigt met een beschrijving van de minimum administratieve organisatie om de vereischte gegevens vast te leggen, teneinde ze later te kunnen groepeeren en als verantwoording over te leggen.

A II 3 *The Accountant* 12 en 19 Maart 1938

Afschrijving en reserve dubieuze debiteuren

Roos, F. A. — Analooq aan de vorming van reserve-rekeningen voor onderhoud en vernieuwingen wil schr. de reserve Dubieuze Debiteuren vormen door jaarlijks een % van de totale omzet te reserveeren. Op de afschrijvingsrekening boekt schr. dan de werkelijke verliezen en geschat verlies van een zeker % van de op de balansdatum nog uitstaande vorderingen. Verschillende boekhoudkundige voorbeelden worden daarbij gegeven.

A III 3 *Maandblad voor het Boekhouden* Juni 1938

De notarieele boekhouding

Hout, G. A. van — Naar aanleiding van den plicht van notarissen om boek te houden van hun vermogenstoestand en werkkring, geeft schr. een uiteenzetting van de wijze waarop een notarieele boekhouding kan worden gevoerd. Achtereenvolgens worden behandeld: de begin-

balans, de boekhouding met modellen van de te gebruiken boeken en registers en de eindbalans, om tenslotte te komen tot de vaststelling van het inkomen.

A III 3 *Maandblad voor het Boekhouden* Maart-April 1938

Consolidated financial statements

Kracke, E. A. — Referaat gehouden op het Internationaal Accountants Congres te Berlijn 1938. Komt tot de conclusie dat bij de verdere ontwikkeling van „Consolidated financial statements” door verdere vervolmaking in de publicatie tegemoet zal moeten worden gekomen aan de bezwaren van te beknopte informatie en dat hierbij meer aandacht geschonken moet worden aan de feiten en omstandigheden in elk bijzonder geval, in plaats van toe te geven aan geldenden conventies.

A III 3 *The Journal of Accountancy* December 1938

Procédés de contrôle comptable

Belvaux, — Onderscheidt de volgende contrôle-maatregelen: na-gaan der rekeningen juistheid, contrôle van bescheiden, contrôle op de voorraden, contrôle door middel van „indices” d.w.z. afwijkingen in percentages edg.

A IV 3 *Le Commerce* November 1938

B. BEDRIJFSHUISHOUDKUNDE

a. ALGEMEENE BEDRIJFSHUISHOUDKUNDE

III. WAARNEMINGSMIDDELEN

Principles underlying profit statements and balance-sheets

Mac Donald, I. W. — Bespreekt de begrensde betekenissen van balansen en verlies- en winstrekeningen en de bij de opmaking daarvan toegepaste „principes”. Deze principes (conservatieve waardeering, continuïteit edg.) worden meestal alleen toegepast onder of aangepast aan bepaalde omstandigheden. Bovendien zijn zij dikwijls met elkaar in strijd. Een meer wetenschappelijke basis bij het opstellen van balansen enz. is derhalve vereischt.

B a V 3b *Maandblad voor het Boekhouden* Maart 1938

V. LEER VAN DE FINANCIERING

Het niet volgestorte aandeel in crisistijd

Kinneging, J. C. — Na de twee functies van het niet volgestorte aandeel, te weten waarborgkapitaal en toekomstig werkkapitaal te hebben besproken, komt schr. tot een beschouwing van waarde en waarde-bepaling van deze aandelen, waarbij rekenkundige methoden gebruikt worden. Bij deze waarde-bepaling spelen toekomstig dividend en de mogelijkheid van verplichte volstorting een rol. Moeilijkheden kunnen zich voordoen, wanneer naast elkaar aandelen bestaan waarop een verschillend bedrag gestort is, terwijl de uitkeering van het dividend afhankelijk is van het gestorte bedrag. De waarden kunnen in crisistijd negatief zijn.

B a V 3b *Maandblad voor het Boekhouden* Maart 1938

VI. LEER VAN DE ORGANISATIE

A graphical method of ascertaining the necessary volume of stock

Plaut, H. C. — Schr. beschrijft een methode waarmee door middel van grafieken op eenvoudige wijze wordt bepaald, hoe groot de voorraden moeten zijn om onder verschillende omstandigheden onmiddellijk aan orders te voldoen. Speciaal de voorraadvorming kan hiermee theoretisch beoordeeld worden evenals de aankooppolitiek, door deze methode toe te passen op verkoopstatistieken van vorige jaren. Enkele grafieken geeft schr. ter verduidelijking.

B a VI 7 *The Accountant* 2 April 1938

Toelichting op de vestigingswet kleinbedrijf 1937

Griek, J. v. d. — Behandelt de voorgeschiedenis van deze wet. De Regering heeft terecht niet het „concessiesysteem” als principe gekozen. Besproken worden de eischen voor vestiging: kredietwaardigheid, vak-kennis en handelskennis. Schrijver deelt in geen enkel opzicht de vrij hoge verwachtingen, welke in het algemeen de middenstand van deze heeft. De structureele veranderingen in het distributiebedrijf zullen zich ongeremd voltrekken.

In de te verstrekken service, naast de te verkrijgen kennis en bekwaam-